

the house of books

GEHEIMHOUDINGSVERKLARING

Geachte Lezer,

In dit schrijven worden de voorwaarden waaraan je je verbindt als lezer van *Wat jij niet ziet*, uiteengezet. De voorwaarden betreffen de geheimhouding van het manuscript (nader te noemen “Boek”) *Wat jij niet ziet* van Sarah Pinborough (“Auteur”) door jou (“Lezer”).

1. De Lezer erkent dat de inhoud van het Boek, waaronder worden begrepen zowel de teksten als de plot, strikt vertrouwelijk zijn en het exclusieve eigendom van de Auteur.
2. De Lezer stemt ermee in het einde van het Boek geheim te houden, en dit enkel te bespreken met andere Lezers die het einde ook al hebben gelezen.
3. De Lezer zal in het openbaar enkel naar het einde verwijzen in verhullende termen. De twitterhashtag #WTFthatending verdient hierbij aanbeveling.

Namens de Auteur wensen wij de Lezer veel leesgenot, hetgeen facultatief en niet in contractuele termen te vatten is.

Hoogachtend,
De Uitgeverij

Sarah Pinborough

Wat jij niet ziet

the house of books

Eerste druk, juni 2017
Vierde druk, april 2018

Oorspronkelijke titel: *Behind Her Eyes*

Oorspronkelijk uitgegeven door: HarperCollinsPublishers Ltd, Londen 2017

© Sarah Pinborough Ltd., 2017

© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2017

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017

Oorspronkelijk omslagontwerp: © HarperCollinsPublishers Ltd 2017

Omslagontwerp Nederlandse editie: Loudmouth, Utrecht

© Omslagfoto: Eyes © plainpicture/Stefanie Link, Smoke © Anja Weber
Decker/Arcangel Images

Foto auteur: © Doselle Young

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5397 6

ISBN 978 90 443 5058 6 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Drie mensen kunnen een geheim bewaren,
wanneer twee van hen dood zijn.*

Benjamin Franklin

Voor Tasha,

*Woorden dekken de lading gewoon niet. Ik kan alleen maar zeggen:
bedankt voor alles, en de drankjes zijn voor mijn rekening.*

DEEL EEN

1

TOEN

Mezelf knijpen en eens per uur IK BEN WAKKER zeggen.

Naar mijn handen kijken. Mijn vingers tellen.

Op de klok (of op een horloge) kijken, wegstaren, terugkijken.

Rustig en geconcentreerd blijven.

Aan een deur denken.

2

LATER

Het was al bijna licht toen het er eindelijk op zat. Een streperige, grijze vernislaag over het hemelse canvas. Dorre bladeren en modder kleefden aan zijn spijkerbroek, en zijn zwakke lichaam deed pijn terwijl zijn zweet afkoelde in de vochtige, kille lucht. Er was iets gedaan wat niet meer ongedaan kon worden gemaakt. Een verschrikkelijke maar noodzakelijke daad. Een einde en een begin, nu voor altijd met elkaar verweven. Hij had verwacht dat de schakeringen van de wereld mee zouden veranderen om te getuigen van dit gegeven, maar de aarde en de hemel behielden dezelfde doffe kleuren en van de bomen ging geen boze rilling uit. Geen weeklagend zuchtje wind. Er huilde geen sirene in de verte. Het bos was gewoon het bos en de aarde was gewoon de aarde. Hij ademde langzaam uit en dat voelde verbazingwekkend goed. Schoon. Een nieuwe dageraad. Een nieuwe dag.

Hij wandelde in stilte in de richting van het verlaten huis in de verte. Hij keek niet meer achterom.

3

NU

Adele

Er zit nog modder onder mijn vingernagels als David eindelijk thuiskomt. Ik kan het voelen prikken tegen de beschadigde huid, diep onder de nagelbedden. Mijn maag draait zich om, en op het moment dat de voordeur dichtgaat gieren er verse zenuwen door mijn lijf. Een moment lang kijken we elkaar aan vanaf beide uiteinden van de lange hal in ons nieuwe victoriaanse huis – een landstreek van perfect opgepoetst hout tussen ons in – voordat hij zich ietwat wankel omdraait en richting de woonkamer begeeft. Ik haal diep adem en loop op hem af. Bij elke harde dreun die mijn hakken produceren op de parketvloer krimp ik verder ineen. Maar ik moet niet bang zijn. Ik moet dit repareren. Wij moeten dit repareren.

‘Ik heb gekookt,’ zeg ik, en ik probeer niet al te wanhopig te klinken. ‘Een simpele boeuf stroganoff. Het kan tot morgen worden bewaard als je al hebt gegeten.’

Hij heeft zich van me afgewend en staart naar onze boekenplanken die de verhuizers hebben gevuld met de inhoud uit de dozen. Ik probeer niet te denken aan hoelang hij is weg geweest. Ik heb de glasscherven opgeruimd, de vloer geveegd en geschrobd en de tuin gedaan. Alle sporen van eerdere woede zijn uitgewist. Na elk glas wijn dat ik heb gedronken in zijn afwezigheid heb ik mijn mond gespoeld, zodat hij het niet aan me zal ruiken. Hij heeft liever niet

dat ik drink. Alleen een glaasje of twee in gezelschap. Nooit alleen. Maar vanavond kon ik niet anders.

Hoewel het me niet gelukt is alle aarde onder mijn nagels vandaan te krijgen, heb ik gedoucht en me verkleed in een kobaltblauwe jurk met bijpassende hoge hakken, en ik heb make-up opgedaan. Geen spoor van tranen en ruzie. Ik wil dat we dit allemaal van ons afspoelen. Dit is onze nieuwe start. Een nieuw begin. Dat móét het gewoon zijn.

‘Ik heb geen honger.’ Hij draait zich naar me toe en ik zie de stille verachting in zijn ogen. Ik probeer de plotselinge drang om te huilen weg te slikken. Deze leegte is misschien nog wel erger dan zijn woede. Alles wat ik met zoveel moeite heb opgebouwd is nu echt in elkaar aan het storten. Het interesseert me niet dat hij weer dronken is. Ik wil alleen maar dat hij weer van me houdt zoals hij dat vroeger deed. Hij merkt niet eens op wat ik allemaal heb gedaan sinds hij daarstraks wegstormde. Hoe druk ik ben geweest. Hoe ik eruitzie. Hoezeer ik mijn best heb gedaan.

‘Ik ga naar bed,’ zegt hij. Hij kijkt me niet in de ogen en ik weet dat hij de logeerkamer bedoelt. Het is pas twee dagen sinds ons nieuwe begin, maar hij zal niet meer naast me slapen. Ik voel de scheuren tussen ons opnieuw dieper worden. Een dezer dagen zullen we elkaar niet eens meer kunnen bereiken. Hij loopt me omzichtig voorbij en ik wil eigenlijk zijn arm aanraken, maar ik ben te bang voor zijn reactie. Hij lijkt wel van me te walgen. Of misschien walgt hij van zichzelf en straalt hij dat op mij af.

‘Ik hou van je,’ zeg ik zacht. Ik haat mezelf erom, en hij antwoordt niet eens maar klautert wankel de trap op alsof ik er niet ben. Ik hoor het geluid van zijn voetstappen wegsterven en dan een deur dichtgaan.

Nadat ik even naar de plek staar waar hij zonet nog stond, en hoor hoe mijn toch al gebroken hart verder afbrokkelt, loop ik terug naar de keuken en zet het vuur uit. Ik ga de maaltijd niet voor morgen bewaren. Hij zou zuur smaken bij de herinnering aan vandaag.

Nee, het eten is verpest. Wij zijn verpest. Soms vraag ik me af waarom hij me niet gewoon van kant maakt, dan is hij overal vanaf. Eindelijk af van dat blok aan zijn been. Misschien wil een deel van mij hem ook wel van kant maken.

Ik weersta de verleiding om nog een glas van de verboden wijn te drinken. Ik ben al huilerig genoeg en ik zou niet nog een ruzie aankunnen. Misschien is morgenochtend alles wel weer goed tussen ons. Dan vervang ik gewoon die fles en zal hij nooit weten dat ik überhaupt heb gedronken.

Ik staar even de tuin in voordat ik ten slotte de buitenverlichting uitdoe en mijn weerspiegeling in het raam zie. Ik ben een prachtige vrouw. Ik zorg goed voor mezelf. Waarom houdt hij niet meer van me? Waarom kon ons leven niet lopen zoals ik had gehoopt dat het zou lopen, zoals ik had gewild dat het zou lopen, na alles wat ik voor hem heb gedaan? We hebben meer dan genoeg geld. Hij heeft de carrière waar hij van droomde. Ik heb alleen maar geprobeerd de perfecte echtgenote te zijn en hem het perfecte leven te geven. Waarom kan hij het verleden niet laten rusten?

Ik sta mezelf toe nog een paar minuten te zwelgen in zelfmedelijden terwijl ik het granieten aanrechtblad schoonmaak en oppoets. Dan haal ik diep adem en roep mezelf tot de orde. Ik moet gaan slapen. Góéd slapen. Ik zal zo meteen een pilletje nemen zodat ik knock-out ga. Morgen zal alles anders zijn. Dat moet. Ik zal het hem vergeven. Dat doe ik altijd.

Ik hou van mijn man. Dat deed ik al vanaf het moment dat ik hem voor het eerst zag en ik zal voor altijd verliefd op hem blijven. Ik zal dat nooit opgeven. Dat kan ik niet.

Louise

“Geen namen, oké? Geen werk. Geen koetjes en kalfjes. Laten we het over de belangrijke dingen hebben.”

‘Heb je dat echt gezegd?’

‘Ja. Nou ja, nee,’ antwoord ik. ‘Dat zei hij.’

Mijn gezicht gloeit. Het had zo romantisch geklonken, eergisteren om halfvijf ’s middags onder het genot van de eerste stiekeme middag-Negroni, maar nu klinkt het eerder als iets uit een slechte tragi-romantische komedie. Komt een vierendertigjarige vrouw in de kroeg, waar ze wordt ingepalmd door de man van haar dromen die haar nieuwe baas blijkt te zijn. O god, ik kan wel door de grond zakken, zo verschrikkelijk is het. Wat een ellende.

‘Ja, natuurlijk zei hij dat.’ Sophie moet eigenlijk lachen, maar probeert zich te beheersen. “Geen koetjes en kalfjes.” Zoals, ik noem maar iets, het feit dat ik getrouwd ben. Klein detail.’ Ze ziet de uitdrukking op mijn gezicht. ‘Sorry. Ik weet dat het technisch gezien niet grappig is, maar ergens is het dat wel. En ik weet dat je uit vorm bent wat mannen betreft, maar hoe kon je dááruit niet afleiden dat hij getrouwd is? Dat hij je nieuwe baas is neem ik je niet kwalijk. Dat is gewoon domme pech.’

‘Het is écht niet grappig,’ zeg ik, maar ik glimlach toch. ‘Hoe dan ook, getrouwde mannen zijn natuurlijk jouw specialiteit, niet de mijne.’

‘Klopt.’

Ik wist wel dat Sophie me kon opbeuren. We hebben altijd lol samen. We lachen nu eenmaal graag. Ze is actrice van beroep – hoewel we het nooit hebben over het feit dat ze, buiten twee tv-lijken om, al in geen jaren heeft gewerkt – en is, ondanks haar affaires, al sinds jaar en dag getrouwd met een muziekbass. We ontmoetten elkaar tijdens onze zwangerschapscursus, en hoewel onze levens totaal verschillend zijn, hadden we een klik. Zeven jaar later drinken we nog steeds samen wijn.

‘Maar nu ben je net als ik,’ zegt ze, en ze geeft me een vrolijke knipoog. ‘Met een getrouwde man naar bed gaan... Ik voel me meteen stukken beter over mezelf.’

‘Ik *bén* niet met hem naar bed geweest. En ik wist niet dat hij getrouwd was.’ Dat laatste is niet helemaal waar. Aan het eind van de avond had ik een vrij sterk vermoeden gehad. Ik kon het merken aan hoe hij zijn lichaam dwingend tegen het mijne had gedrukt tijdens het zoenen, onze hoofden tollend van de gin. Aan hoe hij abrupt was gestopt. De schuldige blik in zijn ogen. Het excuus. *Ik kan dit niet*. Alle signalen waren aanwezig.

‘Oké, heilig boontje. Ik ben gewoon blij dat je een keer bijna seks hebt gehad. Hoelang is het nu geleden?’

‘Ik wil daar *écht* niet bij stilstaan. Me nog depressiever maken gaat me echt niet helpen bij mijn huidige dilemma,’ antwoord ik, en ik neem een slok van mijn wijn. Ik heb nog een sigaret nodig. Adam is in diepe slaap en zal pas weer in beweging komen als het tijd is om op te staan en naar school te gaan. Ik kan me ontspannen. Hij heeft nooit nachtmerries. Hij slaapwandelt niet. Ik tel mijn zegeningen.

‘En dit is trouwens toch volledig Michaela’s schuld,’ vervolgt ik mijn verhaal. ‘Als ze had afgezegd *vóórdat* ik daar was aangekomen, was dit allemaal niet gebeurd.’

Maar Sophie heeft wel een punt. Het is lang geleden dat ik ook maar heb geflirt met een man, laat staan dat ik er in dronken toestand met eentje heb gezoend. Haar leven is anders. Zij is altijd omgeven door nieuwe en interessante mensen. Ongebonden crea-

tievelingen die tot laat blijven drinken en zich gedragen als tieners. Als alleenstaande moeder in Londen die met moeite haar kostje bijeenscharrelt als parttime secretaresse van een psychiater, kom je niet vaak in de gelegenheid om alle voorzichtigheid overboord te gooien en op stap te gaan in de hoop iemand te ontmoeten, laat staan de ware Jakob, en apps of sites à la Tinder of Match kan ik helaas echt niet aan. Ik ben er inmiddels aan gewend geraakt om alleen te zijn. Ik heb dat hele gedoe een tijdje op pauze gezet. Al begint het langzaam uit te draaien op een onwillekeurige lifestylekeuze.

‘Dit zal je opvrolijken.’ Ze haalt een joint uit het borstzakje van haar rode corduroy jasje. ‘Geloof me, je zult alles een stuk grappiger vinden als je knetterstoned bent.’ Ze ziet de weerzin op mijn gezicht en grijnst. ‘Kom op, Lou. Het is een speciale gelegenheid. Je hebt jezelf overtroffen. Met je nieuwe, getrouwde baas zitten tongen. Dit is geniaal. Ik moet iemand vinden die er een film over maakt. Dan kan ik jou spelen.’

‘Mooi,’ zeg ik. ‘Dat geld kan ik wel gebruiken als ik straks zonder baan zit.’ Ik kan me niet verzetten tegen Sophie en dat wil ik ook eigenlijk niet, dus binnen de kortste keren zitten we met wijn, chips en sigaretten op het balkonnetje van mijn piepkleine appartement het stickie al giechelend door te geven.

In tegenstelling tot Sophie, die ergens altijd een halve tiener zal blijven, valt high worden op geen enkele manier onder mijn normale bezigheden – je hebt er gewoon geen tijd of geld voor als je alleen bent – maar lachen is nog altijd beter dan huilen, en ik zuig mijn longen vol met de zoete, verboden rook.

‘Dat kon alleen jou overkomen,’ zegt ze. ‘Heb je je verstopt?’

Ik knik en ik moet glimlachen bij de gedachte aan hoe komisch de situatie moet lijken vanuit andermans perspectief. ‘Ik wist niet wat ik anders moest doen. Ik ben het toilet in gedoken en daar gebleven. Toen ik naar buiten kwam, was hij weg. Hij begint morgen pas officieel. Vandaag kreeg hij een uitgebreide rondleiding van dokter Sykes.’

‘Met zijn vrouw.’

‘Yep, met zijn vrouw.’ Ik denk terug aan hoe mooi ze er samen uit hadden gezien in dat korte moment, vlak voor dat verschrikkelijke besef. Een prachtig stel.

‘Hoelang ben je op het toilet gebleven?’

‘Twintig minuten.’

‘O, Lou.’

Het is even stil, maar dan krijgen we onder invloed van de wijn en de wiet de slappe lach die vervolgens een tijdlang aanhoudt.

‘Ik wou dat ik je gezicht had kunnen zien,’ zegt Sophie uiteindelijk.

‘Ja, nou, ik kijk er niet bepaald naar uit om zijn gezicht te zien zodra hij mij herkent.’

Sophie haalt haar schouders op. ‘Hij is degene die getrouwd is. Het is zijn zonde. Hij kan er niets van zeggen tegen jou.’

Ze spreekt me vrij, maar toch blijft het schuldgevoel aan me knagen, evenals de schrik. O, de schok die door me heen ging toen ik een blik wierp op de vrouw aan zijn zijde, net voordat ik snel naar mijn verstopplaats vluchtte. Zijn beeldschone vrouw. Elegant, donkerharig en met een olijfkleurige huid à la Angelina Jolie. De geheimzinnigheid die ze uitstraalde. En ze was uitzonderlijk slank. Echt het tegenovergestelde van mij. Die momentopname van haar staat op mijn netvlies gebrand. Ik kan me niet voorstellen dat zij zich ooit in paniek zou verstoppen op het toilet, voor wie dan ook. Het deed me pijn, wat het niet had hoeven doen, niet na één dronken middag, en niet alleen omdat mijn zelfvertrouwen een dieptepunt heeft bereikt.

Het punt is, ik vond hem leuk. Echt leuk. Ik kan het daar niet met Sophie over hebben. Over hoe ik al heel lang niet zo fijn met iemand had gepraat. Hoe blij het me had gemaakt om met iemand te flirten die ook terugflirtte, en hoe ik was vergeten hoe geweldig dat voelt, die opwinding van een nieuwe potentiële liefde. Mijn leven is doorgaans een eindeloze brij van dezelfde dagelijkse be-

zigheden. Ik maak Adam wakker en breng hem naar school. Als ik moet werken en vroeg wil beginnen, gaat hij naar de buitenschoolse opvang. Als ik niet hoeft te werken, breng ik soms een uurtje door bij de kringloopwinkel, op zoek naar merkkledingafdankertjes die passen bij de verfijnde uitstraling van de privékliniek. Daarna is het een kwestie van koken, schoonmaken en boodschappen doen totdat Adam thuiskomt, waarna het tijd is voor huiswerk, thee, bad, voorlezen en bedtijd voor Adam. Voor mij is het wijn en een rotnacht. Als Adam een weekend bij zijn vader is, ben ik te moe om ook maar iets anders te doen dan uitslapen en vervolgens de hele dag slechte tv kijken. De gedachte dat dit mijn leven zou kunnen zijn totdat Adam op zijn minst een jaar of vijftien is, beangstigt me stiekem, dus daar probeer ik niet aan te denken. Maar toen ontmoette ik dus de-man-in-de-kroeg en wist ik ineens weer hoe fijn het is om iets te vóélen. Als vrouw. Ik leefde helemaal op. Ik dacht zelfs dat ik misschien terug moest gaan naar dat café om te zien of hij ook zou komen om mij te vinden. Maar het leven is natuurlijk geen romantische komedie. En hij is getrouwd. En ik ben zo dom geweest. Ik ben niet verbitterd, ik ben alleen verdrietig. Ik kan Sophie niets van dit alles vertellen, omdat ze dan medelijden met me zou krijgen en dat wil ik niet. Het is gewoon makkelijker om het allemaal grappig te vinden. Het *is* ook grappig. En het is nou ook weer niet zo dat ik me avond aan avond thuis zit te beklagen over mijn vrijgezellenbestaan, alsof een vrouw nooit compleet zou kunnen zijn zonder man. Over het algemeen ben ik behoorlijk gelukkig. Ik ben een volwassene, ik kan het allemaal wel aan. Ik had het veel erger kunnen treffen. Dit was één misstap. Ik zal ermee moeten leren leven.

Ik pak een hand Doritos en Sophie doet hetzelfde.

‘Rondingen zijn het nieuwe slank,’ zeggen we in koor voordat we de chips in ons mond proppen en ons bijna verslikken omdat we weer in de lach schieten. Ik zie mezelf nog zitten op dat toilet, onthutst en in paniek. Het *is* ook grappig. Alles is grappig.

Misschien dat het morgenochtend iets minder grappig is als ik de consequenties ervan onder ogen moet zien, maar nu kan ik er in elk geval om lachen. En als je niet kunt lachen om je eigen blunders, waar dan wel om?

‘Waarom doe je het eigenlijk?’ vraag ik later, als de lege fles wijn tussen ons in staat en de avond langzaam tot een einde komt. ‘Vreemdgaan? Ben je niet gelukkig met Jay?’

‘Natuurlijk wel,’ antwoordt Sophie. ‘Ik hou van hem. En het is niet alsof ik aan de lopende band vreemdga.’

Dat zal wel kloppen. Ze is een actrice; omwille van het verhaal overdrijft ze soms een beetje.

‘Maar waarom zou je het überhaupt doen?’ Gek genoeg is dit niet iets waar we het vaak over hebben. Ze weet dat ik me er ongemakkelijk bij voel, niet omdat ze het doet – dat is haar eigen zaak – maar omdat ik Jay ken en hem aardig vind. Hij is goed voor haar. Zonder hem zou ze compleet verneukt zijn. Als het ware.

‘Ik heb een hoger libido dan hij,’ zegt ze ten slotte. ‘En daarbij draait het in een huwelijk niet om seks. Het draait om samenzijn met je beste vriend. Jay is mijn beste vriend. Maar we zijn al vijftien jaar bij elkaar. Lust kan zichzelf niet in stand houden. Ik bedoel, we doen het nog wel, soms, maar het is niet meer zoals het vroeger was. En een kind krijgen verandert de zaken ook. Omdat je elkaar vanaf dat punt meer als ouders gaat zien dan geliefden is het moeilijk om die passie erin te houden.’

Ik denk aan mijn eigen kortstondige huwelijk. De lust verdween niet bij ons, maar dat weerhield hem er niet van om na vier jaar bij me weg te gaan voor een ander terwijl onze zoon net twee jaar oud was. Misschien heeft ze gelijk. Ik denk niet dat ik mijn ex, Ian, ooit als mijn beste vriend heb beschouwd.

‘Ik vind het gewoon een beetje tragisch.’ En dat vind ik ook echt.

‘Dat komt omdat je in de ware liefde en “ze leefden nog lang en gelukkig” gelooft. Maar het leven is geen sprookje.’

‘Denk je dat hij jou ooit heeft bedrogen?’ vraag ik.

‘Hij heeft zeker zo zijn scharrels gehad,’ antwoordt ze. ‘Hij heeft ooit eens samengewerkt met een zangeres en ik geloof dat er tussen hen een tijdje iets heeft gespeeld. Maar wat het ook was, het heeft onze relatie niet beïnvloed. Niet echt.’

Het klinkt zo plausibel uit haar mond. Ik kan alleen maar denken aan de pijn en het verraad dat ik voelde toen Ian bij me wegging. Hoe zijn daden mijn zelfbeeld beïnvloedden. Hoe waardeloos ik me heb gevoeld die eerste periode. Hoe lelijk. Die kortstondige romance waarvoor hij me toen verliet heeft niet eens standgehouden, maar dat verzachtte de boel niet.

‘Ik denk niet dat ik het ooit zal begrijpen,’ zeg ik.

‘Iedereen heeft zo zijn geheimen, Lou,’ zegt ze. ‘En iedereen heeft ook recht op zijn geheimen. Je kunt nooit alles weten van iemand. Je draait door als je dat probeert na te jagen.’

Nadat ze is vertrokken en ik de overblijfselen van onze avond aan het opruimen ben, vraag ik me af of Jay misschien degene was die ooit als eerste is vreemdgegaan. Misschien is dat wel Sophies geheim en ligt dat ten grondslag aan haar hotelkamerafspraakjes. Misschien doet ze het wel allemaal om een beter gevoel over zichzelf te krijgen, of om het hem stiekem betaald te zetten. Wie zal het weten? Ach, waarschijnlijk denk ik er te veel over na. Daar ben ik goed in, te veel nadenken. Ieder zijn meug, help ik mezelf herinneren. Ze lijkt gelukkig te zijn met de situatie en dat zou voor mij afdoende moeten zijn.

Het is pas net na halfelf, maar ik ben uitgeput, dus ik spiek even bij Adam naar binnen – de geruststellende troost die uitgaat van hoe hij daar vredig ligt te slapen, in een klein balletje op zijn zij onder zijn Star Wars-dekbed en Paddington onder zijn ene arm geklemd – doe dan de deur dicht en laat hem lekker verder dutten.

Het is donker als ik wakker word voor de spiegel in de badkamer, en voordat ik goed en wel besef waar ik ben, voel ik de scherpe pijn in

mijn scheenbeen waarmee ik net tegen de wasmand in de hoek ben aangelopen. Mijn hart bonst en er prikt zweet op mijn haargrens. Terwijl de realiteit langzaam op me neerdaalt, valt mijn nachtangst aan gruzelementen en beklijven er alleen fragmenten in mijn hoofd. Maar ik weet wat het was. Het is altijd dezelfde droom.

Een enorm gebouw, een oud ziekenhuis of een weeshuis of zoiets. Verlaten. Adam zit ergens daarbinnen opgesloten en ik weet, ik wéét het gewoon, dat als ik hem niet kan bereiken, hij dood zal gaan. Hij roept me angstig om hulp. Er staat hem iets verschrikkelijks te gebeuren. Ik ren door de gangen, op zoek naar hem, en vanaf de muren en het plafond strekken de schaduwen zich uit, alsof ze toebehoren aan een verschrikkelijk kwaad dat zich in het gebouw schuilhoudt. De schaduwen vouwen zich om me heen, verstrikken me. Ik hoor Adam huilen terwijl ik me probeer los te worstelen uit de greep van de donkere, kleverige tentakels die erop uit zijn om mij van hem weg te houden, me te wurgen en mee te sleuren, de eindeloze duisternis in. Het is een afschuwelijke droom. Hij blijft aan me kleven als de schaduwen uit de nachtmerrie zelf. De details verschillen per nacht, maar het verhaal is altijd hetzelfde. Hoe vaak ik deze droom ook heb, ik zal er nooit aan wennen.

De nachtangsten zijn niet begonnen toen Adam werd geboren; ik heb ze altijd al gehad. Maar voordat hij er was, vocht ik altijd voor mijn eigen leven. Achteraf gezien was dat beter, ook al besepte ik dat toen nog niet. Die dromen zijn een nagel aan mijn doodskist. Ze verpesten de kans op een goede nachtrust, terwijl ik als alleenstaande moeder al moe genoeg ben.

Deze keer ben ik verder geslaapwandeld dan ik in tijden heb gedaan. Normaal gesproken word ik helemaal gedesoriënteerd wakker en sta ik ofwel naast mijn eigen bed of naast dat van Adam. Vaak ben ik net bezig een absurde, met schrik vervulde zin uit te brengen. Het gebeurt zo regelmatig dat het Adam niet eens meer iets doet als hij er wakker van wordt. Dat pragmatisme heeft hij van zijn vader. Gelukkig heeft hij mijn gevoel voor humor geërfd.

Ik doe het licht aan, kijk in de spiegel en kreun. Donkere kringen trekken de huid onder mijn ogen naar beneden en ik weet nu al dat foundation ze niet gaat kunnen camoufleren. Niet in het volle daglicht. Ach, dat is maar goed ook. Ik herinner mezelf eraan dat het niet uitmaakt wat de-man-uit-de-kroeg alias o-shit-het-blijkt-mijn-nieuwe-getrouwde-baas van me vindt. Hopelijk wordt hij zo in verlegenheid gebracht dat hij me de rest van de dag negeert. Maar het voorval ligt nog steeds als een steen op mijn maag en mijn hoofd bonst van te veel wijn en sigaretten. Meid, verman je, zeg ik tegen mezelf. Morgen of overmorgen is alles weer vergeten. Ga gewoon naar kantoor en doe je ding.

Het is pas vier uur 's nachts, dus ik neem een slokje water, doe het licht uit en sluip terug naar bed, in de hoop dat ik nog een beetje kan dutten voordat de wekker straks om zes uur gaat. Ik weiger te denken aan hoe zijn mond voelde op de mijne en hoe fijn het was om, hoe kort ook, die begeerte te voelen. Om op die manier te klikken met iemand. Ik staar naar de muur en overweeg schaapjes te tellen, en dan besef ik dat ik ondanks de zenuwen ook wel zin heb om hem weer te zien. Ik knarsetand en vervloek mijn idiote zelf. Ik ben níét dat soort vrouw.

Adele

Ik zwaai hem glimlachend uit als hij van huis weggaat voor zijn eerste echte werkdag bij de kliniek. Het oude dametje van hiernaast kijkt goedkeurend terwijl ze haar kleine, even zo broze hondje aan het uitlaten is. We lijken altijd zo'n perfect stel, David en ik. Daar hou ik van.

Toch slaak ik een zucht van verlichting als ik de deur dichtdoe en het huis voor mij alleen heb, hoewel de zucht als een kleine daad van verraad voelt. Ik hou ervan als David thuis is, maar het fundament dat we voor onszelf hebben gebouwd is nog wankel en de atmosfeer is zwanger van alles wat we niet tegen elkaar zeggen. Gelukkig is het nieuwe huis zo groot dat hij zich kan terugtrekken in zijn studeerkamer en we kunnen doen alsof alles in orde is, terwijl we behoedzaam langs elkaar heen bewegen.

Desondanks voel ik me wel iets beter dan toen hij laatst dronken thuiskwam. We hebben het er de volgende ochtend eigenlijk niet meer over gehad. Natuurlijk niet. We hebben het tegenwoordig nooit meer echt ergens over. In plaats daarvan liet ik hem zijn kranten lezen en ging ik ons inschrijven bij de plaatselijke, toepasselijk dure sportschool, en ben ik daarna te voet onze nieuwe chique buurt gaan verkennen. Ik vind het fijn om locaties op te slaan. Om ze daadwerkelijk te kunnen zien. Ik voel me er beter bij. Het helpt me ontspannen.

Ik heb bijna twee uur rondgelopen en winkels, cafés en restaurants bestudeerd totdat ze veilig zaten opgeslagen in mijn hoofd,

hun afbeeldingen op commando oproepbaar. Daarna heb ik brood gekocht bij de plaatselijke ambachtelijke bakker en olijven, ham, hummus en zongedroogde tomaatjes bij de delicatessenwinkel – de boodschappen waren decadent duur en hebben een aanslag gepleegd op mijn huishoudgeld – en heb ik als lunch een indoorpicknick voor ons gemaakt, ondanks dat het eigenlijk warm genoeg was om buiten te zitten. Maar ik denk niet dat hij de tuin al in wil.

Gisteren zijn we bij de kliniek geweest, waar ik de senior compagnon, dokter Sykes, en verscheidene andere artsen en zusters die we ontmoetten om mijn vinger heb gewonden. Mensen zijn gevoelig voor schoonheid. Het klinkt misschien ijdel, maar het is de waarheid. David heeft me ooit eens verteld dat juryleden eerder geneigd zijn mooie mensen in de beklagdenbank te geloven dan mensen die er gewoontjes uitzien of ronduit lelijk zijn. Qua huid en botstructuur ben je puur afhankelijk van goede genen, maar ik heb aan den lijve ondervonden dat schoonheid wonderen kan verrichten. Je hoeft niet eens veel te zeggen, enkel te luisteren en te glimlachen, en de mensen wringen zich in de gekste bochten voor je. Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik er niet van geniet om zo mooi te zijn. En ik doe ook mijn uiterste best om mooi te blijven voor David. Alles wat ik doe is voor hem.

David's nieuwe kantoor is, voor zover ik heb kunnen zien, het op een na grootste in het gebouw. Mocht hij ooit een functie gaan bekleden op Harley Street, dan verwacht ik ook een dergelijke werk-kamer. Er ligt crèmekleurig, hoogpolig tapijt, het grote bureau is toepasselijk opzichtig en om de hoek bevindt zich de zeer chique receptie. De aantrekkelijke blonde vrouw – als je op dat soort types valt – die achter dát bureau zat, vluchtte weg voordat we elkaar de hand konden schudden, wat ik irritant vond, maar dat leek dokter Sykes amper op te vallen. Hij bleef gewoon tegen me aan praten en bloosde op de momenten dat ik lachte om zijn ontzettend slechte 'grapjes'. Ik denk dat ik het heel goed heb gedaan, vooral gezien

het feit dat mijn hart in duizend stukken lag. Het moet David ook hebben behaagd, want daarna ontdooide hij een beetje.

Vanavond hebben we een etentje bij dokter Sykes thuis, een soort informeel welkomstdiner. Ik heb mijn jurk al uitgezocht en ik weet hoe ik mijn haar ga doen. Ik ga alles op alles zetten om David een trots gevoel te bezorgen. Ik kan heus de perfecte echtgenote spelen. De vrouw van de nieuwe compagnon. Ondanks al mijn zorgen. Voor het eerst sinds de verhuizing voel ik me een beetje rustig.

Ik kijk op de klok. Het getik snijdt door de overweldigende stilte in huis. Het is nog maar acht uur 's ochtends. Hij komt waarschijnlijk pas net aan op kantoor. Zijn eerste telefoontje naar huis zal niet plaatsvinden voor halftwaalf. Ik heb de tijd. Ik loop naar boven, naar onze slaapkamer, en ga op de dekens liggen. Ik ga niet slapen, maar ik doe wel mijn ogen dicht. Ik zie de kliniek voor me. Davids kantoor. Dat hoogpolige, crèmekleurige tapijt. Het opgepoetste mahoniehout van zijn bureau. Het kleine krasje op de hoek. De twee smalle banken. Stevige zetels. De details. Ik adem diep in.

6

Louise

‘Wat zie jij er mooi uit vandaag,’ zegt Sue bijna verrast als ik mijn jas uitdoe en ophang in de personeelsruimte. Dat zei Adam ook al, op dezelfde toon en met een verwarde uitdrukking op zijn gezichtje, bij de aanblik van mijn zijden blouse – ‘nieuw’ van de kringloopwinkel – en mijn gesteelde haren terwijl ik een stuk toast in zijn handen duwde voordat we vanochtend van huis weggingen voor school. O god, ik heb duidelijk mijn best gedaan, ik weet het. Maar het is niet vóór hem. Het is nog eerder tégen hem. Oorlogsverf. Iets om me achter te verschuilen. Bovendien kon ik niet meer slapen en wilde ik iets te doen hebben.

Normaal gesproken zou ik op ochtenden als deze Adam naar de opvang brengen en dan als eerste bij de kliniek aankomen. Daar zou ik alle koffiezetapparaten aanzetten voordat de rest binnen zou stappen. Maar vandaag was natuurlijk zo’n dag dat Adam knorrig opstond en vervolgens over alles begon te jengelen, en toen kon hij zijn linkerschoen niet vinden en moesten we ons, hoewel ikzelf al eeuwen klaar was, alsnog haasten om uiteindelijk geïrriteerd maar op tijd op het schoolplein aan te komen.

Ik glimlach naar Sue, maar ik heb zweethanden en voel me een beetje misselijk. Bovendien heb ik drie sigaretten gerookt tijdens de wandeling van school naar de kliniek. Doorgaans probeer ik niet te roken tot aan de koffiepauze. Of nou ja... Dat hou ik mezelf voor, maar in werkelijkheid rook ik onderweg naar kantoor meestal toch al een peuk.

‘Dank je. Adam is dit weekend bij zijn vader, dus ik ga misschien iets drinken na het werk.’ Ik móét misschien wel iets drinken na het werk. Ik moet niet vergeten Sophie straks te sms’en om te vragen of ze wil afspreken. Natuurlijk wil ze dat. Ze staat waarschijnlijk te popelen om te zien hoe deze klucht zich verder ontwikkelt. Ik probeer nonchalant over te komen, maar mijn eigen stem klinkt me raar in de oren. Ik moet mezelf vermannen. Ik gedraag me bespottelijk. Voor hem zal het overigens allemaal veel erger zijn dan voor mij. Ik ben niet degene die getrouwd is. Maar goed, deze peptalk mag dan waar zijn, het verandert niets aan het feit dat ik dit soort dingen gewoon niet dóé. Dit is voor mij niet zo normaal als dat het misschien voor Sophie is, en het maakt me echt misselijk. Ik ben een wrak, heb mijn zenuwen en emoties niet meer in de hand. Deze situatie is misschien niet mijn schuld, maar ik voel me toch goedkoop, dom, schuldig en boos. Voor het eerst in tijden maakte ik een moment van potentiële romance mee, en toen bleek het bladgoud te zijn. En toch, ondanks dit alles én de herinnering aan zijn beeldschone vrouw, voel ik ook een sprankje opwinding bij het vooruitzicht dat ik hem straks weer zie. Ik lijk wel een dwaas, giechelg tienermeisje.

‘Ze zitten allemaal in een meeting tot halfelf, wist Elaine van boven me te vertellen,’ zegt Sue. ‘We kunnen ontspannen.’ Ze opent haar tas. ‘En ik ben niet vergeten dat het mijn beurt was.’ Ze haalt twee vette papieren zakjes tevoorschijn. ‘Vrijdagochtend bacon-buddy’s!’

Ik ben zo opgelucht dat ik een aantal uur uitstel van executie heb, dat ik het broodje enthousiast aanpak, ook al geeft het feit dat dit vrijdagontbijt het hoogtepunt van mijn week is aan hoe geestdodend de sleur van mijn leven eigenlijk is. Maar goed, het blijft bacon. Sommige aspecten van sleur zijn minder ontmoedigend dan andere. Ik neem een grote hap en geniet van het boterachtige warme brood en het zoute vlees. Ik ga altijd eten als ik zenuwachtig ben. Hoewel, ik eet eigenlijk altijd, wat mijn stemming ook is. Als ik zenuwachtig ben, getroost moet worden, blij ben. Het maakt

niet uit. Andere mensen vallen kilo's af als ze in scheiding liggen. Bij mij was het precies het tegenovergestelde.

Onze werkdag begint officieel pas over twintig minuten, dus we gaan met een kop thee aan een tafeltje zitten en Sue steekt van wal over de artritis van haar man en het homostel dat naast hen woont en aan een stuk door seks lijkt te hebben, en ik glimlach, laat het allemaal over me heen komen en probeer niet op te springen op de momenten dat de schaduw van iemand die door de gang loopt via de deuropening naar binnen valt.

Ik zie de ketchup pas vallen als het te laat is, en dan zit er een felrode klodder op mijn crèmekleurige blouse, precies op mijn borst. Sue springt onmiddellijk op en gaat zenuwachtig in de weer met tissues en een vochtig doekje, maar het enige wat ze daarmee bereikt is dat er nu een heel stuk stof doorschijnt en dat er nog steeds een vale lichtrode vlek te zien is. Mijn gezicht gloeit helemaal en de zijden stof plakt tegen mijn rug. Dit is een voorbode voor de rest van de dag. Ik voel het.

Ik wuif haar goedbedoelde pogingen weg en loop naar het toilet waar ik mijn blouse zo goed en zo kwaad als het gaat onder de handdroger probeer te houden. Hij droogt niet helemaal, maar mijn kanten bh – die een beetje grauw is geworden in de was – is in elk geval gelukkig niet meer zichtbaar. Ik tel wederom mijn zegeningen.

Ik moet om mezelf lachen. Wie hou ik nu eigenlijk voor de gek? Ik kan dit niet. Ik ben meer thuis in discussies met Adam over de meest recente verhaallijnen in *Rescue Bots* of *Horrid Henry*. Ik moet niet proberen een moderne, stijlvolle vrouw te zijn. Mijn voeten doen nu al pijn, terwijl mijn hakken maar vijf centimeter hoog zijn. Ik dacht altijd dat dat vanzelf zou komen, die gave om moeiteloos op hoge hakken te lopen en altijd goed gekleed te gaan. Maar dat blijkt zich, in mijn geval dan, te hebben beperkt tot een korte fase in mijn twintiger jaren toen ik nog weleens ging clubben, en nu is het vooral spijkerbroeken, pullovers, Converse-gympen en paardenstaarten wat de klok slaat. Ik ben altijd jaloers op vrouwen die wel

nog de moeite nemen om er iets van te maken. Op de vrouwen die een réden hebben om er iets van te maken.

Ik durf te wedden dat zij wel hoge hakken draagt, schiet er door me heen terwijl ik mijn kleding rechttrek. Des te dommer dat ik het niet gewoon bij een pantalon en ballerina's heb gehouden.

De telefoons houden zich koest deze ochtend en in plaats van me te concentreren op hoe de wijzers van de klok richting halfelf kruipen, vind ik afleiding in het digitaal markeren van de dossiers voor de afspraken van aanstaande maandag, en maak ik een lijstje van de afspraken die voor de rest van de volgende week gepland staan. Van sommige casussen – de wat meer gecompliceerde – heeft David de aantekeningen al ontvangen, maar ik wil productief op hem overkomen en dus zorg ik ervoor dat hij straks de volledige lijst kan vinden. Daarna print ik een aantal e-mails uit waarvan ik denk dat ze misschien van waarde of belangrijk zouden kunnen zijn, of die misschien over het hoofd zijn gezien door het management. Vervolgens stel ik nog een lijstje op met de contactgegevens van het ziekenhuis, de politie en andere instellingen die hij wellicht nodig zal hebben, en dat lijstje lamineer ik. Het werk is eigenlijk best rustgevend. De-man-uit-de-kroeg maakt langzaam plaats voor mijnbaas, hoewel ik het alarmerend vind dat zijn gezicht in mijn hoofd samensmelt met dat van de oude dokter Cadigan, wiens plaats hij heeft ingenomen.

Om tien uur ga ik op pad om de printjes op zijn bureau te leggen en het koffieapparaat in de hoek aan te zetten zodat er straks een kan verse koffie op hem staat te wachten. Ik controleer of de schoonmakers verse melk in het koelkastje hebben gezet, dat als een soort minibar verscholen zit achter een kastdeurtje, en of er suiker in de pot zit. Daarna wordt mijn aandacht getrokken door de zilverkleurige fotolijstjes op zijn bureau. Het zijn er drie. Twee foto's van zijn vrouw alleen en een oude van hen samen. Op die laatste blijft mijn blik rusten, en ik pak hem op. Hij ziet er zo anders uit. Zo jong. Hij zal daar ergens begin twintig zijn geweest.

Ze zitten op een grote eettafel met hun armen om elkaar heen geslagen en moeten om iets lachen. Ze zien er zo gelukkig uit, allebei zo jong en onbezorgd. Zijn ogen zijn op haar gericht, alsof zij het belangrijkste is op de hele wereld. Ze heeft lang haar, maar het zit niet in een knot zoals op de andere foto's, en zelfs in een spijkerbroek en t-shirt ziet ze er moeiteloos prachtig uit. Mijn maag knijpt zich samen. Ik durf te wedden dat zij nooit ketchup op haar blouse knoeit.

'Hallo?'

Ik schrik zo erg bij het horen van dat licht Schotse accent dat ik het fotolijstje bijna uit mijn handen laat vallen, en ik moet mijn best doen om hem netjes terug op het bureau te zetten. Het scheelt niet veel of ik had een nette stapel papieren omvergegooid en richting de vloer gezonden. David staat in de deuropening en ik voel direct de behoefte om mijn broodje bacon uit te kotsen. O god, ik was vergeten hoe knap hij is. Donkerblond haar met een glans waar ik zelf een moord voor zou doen. Lang genoeg aan de voorkant om doorheen te kunnen woelen, maar wel nog verzorgd. Blauwe ogen die dwars door je heen kijken. Een gezicht dat je gewoon wilt aanraken. Ik verman me. Het is nu eenmaal zo'n type man. Adembenemend. Mijn gezicht gloeit.

'Jij zou tot halfelf in een meeting zitten,' zeg ik, en ik kan wel door de grond zakken. Zo via een gat in het tapijt naar de hel der schaamte. Ik sta hier in zijn kantoor naar foto's van zijn vrouw te kijken alsof ik een of andere stalker ben. O god.

'O god,' zegt hij, alsof hij mijn gedachten kan lezen. Het bloed trekt weg uit zijn gezicht en zijn ogen worden groot. Hij is zowel geschokt als overrompeld en lijkt tegelijkertijd doodsbang te zijn. 'Jij bent het.'

'Luister,' zeg ik, 'het betekende helemaal niets. We waren dronken, lieten ons meeslepen en het was maar een zoen, en geloof me, ik ben niet van plan om ook maar iemand hierover te vertellen. En ik denk dat als we allebei ons best doen om te vergeten dat het

ooit is gebeurd, dat het geen gevolgen zal hebben voor onze relatie. En niemand hoeft het ooit te weten...' Het is een spraakwerval. Ik kan het zweet onder mijn foundation voelen prikken terwijl ik langzaam oververhit raak van de zenuwen.

'Maar,' zegt hij, ergens tussen verward en verontrust in terwijl hij, ik kan het hem niet kwalijk nemen, snel de deur achter zich dichttrekt, 'wat doe je hier?'

'O.' Door al dat geratel vergeet ik hem bijna het belangrijkste te vertellen. 'Ik ben je secretaresse en receptioniste. Drie dagen per week, althans. Op dinsdag, donderdag en vrijdag. Ik wilde iets op je bureau leggen en toen zag ik...' Ik knik naar de foto's. 'Ik... nou ja...' De zin ebt weg. Ik kan moeilijk zeggen: 'Ik was jou en je prachtige vrouw aan het bestuderen omdat ik gestoord ben.'

'Jij bent mijn secretaresse?' Hij kijkt alsof hij net hard in zijn buik is gestompt. 'Jij?' Nee, misschien niet in zijn buik. Misschien iets lager. Ik heb met hem te doen.

'Ik weet het.' Ik haal mijn schouders op en trek een komisch bedoeld gezicht dat er ongetwijfeld verschrikkelijk dom uitziet. 'Hoe verzin je het, hè?'

'Maar toen ik hier vorige maand op gesprek kwam bij dokter Cadigan was er een andere dame aanwezig. Niet jij.'

'Wat ouder, ziet er ietwat gespannen uit? Dat is Maria geweest. Zij vult de andere twee dagen in. Ze is eigenlijk zo'n beetje met pensioen, maar werkt hier al sinds jaar en dag en dokter Sykes is dol op haar.'

Hij staat nog steeds bij de deur. Het kost hem duidelijk moeite dit allemaal te laten bezinken.

'Ik ben echt je secretaresse,' zeg ik iets rustiger. Kalmer. 'Ik ben geen stalker. Geloof me, dit is voor mij ook geen pretje. Ik zag je gisteren al even toen je hier kwam binnenwippen. Toen heb ik me een soort van verstoppt.'

'Je hebt je verstoppt.' Hij is even stil. Het moment lijkt een eeuwigheid te duren terwijl hij dit allemaal probeert te verwerken.

‘Ja,’ antwoord ik, en ik maak het allemaal nog erger door er ‘op het toilet’ aan toe te voegen.

Daarna is het heel lang stil.

‘In alle eerlijkheid,’ zegt hij uiteindelijk, ‘had ik waarschijnlijk hetzelfde gedaan.’

‘Ik weet niet of dat nou echt heel veel nut zou hebben gehad, als we ons allebei op de plee hadden verstoppt.’

Dan lacht hij, een kort, onverwacht geluid. ‘Nee, dat denk ik ook niet. Je bent heel grappig. Dat weet ik nog.’ Hij komt achter zijn bureau staan en werpt een blik op alles wat ik daar heb neergelegd, en automatisch ga ik uit de weg.

‘Hoe dan ook, dat bovenste printje is een lijst van alle dossiers die je voor maandag nog moet doorlezen. Er staat koffie...’

‘Het spijt me echt heel erg,’ onderbreekt hij me, en hij kijkt op met die prachtige blauwe ogen van hem. ‘Je zult me wel een schoft vinden. Ik vind mezelf ook een schoft. Normaal gesproken doe ik... Nou ja, ik was daar niet op zóék naar iets, en ik had niet moeten doen wat ik heb gedaan. Ik voel me verschrikkelijk. Ik kan het niet uitleggen. Ik doe zoiets echt nooit en mijn gedrag kan niet worden goedgepraat.’

‘We waren dronken, meer niet. Je hebt niet echt iets gedaan. Niet echt.’

Ik kan dit niet. Ik kan me de schaamte in zijn stem herinneren toen hij zich van me losmaakte en wegliep, de straat uit, terwijl hij zich mompelend verontschuldigde. Misschien dat ik daarom niet al te slecht over hem kan denken. Het was per slot van rekening maar een zoen. Mijn stomme brein heeft er vervolgens meer van gemaakt. ‘Je trok je terug en dat is zeker iets waard. Het is al goed, ik zweer het. Laten we het vergeten. Vandaag met een schone lei beginnen. Ik wil me echt niet opgelaten voelen, net zomin als jij.’

‘Je hebt je verstoppt op het toilet.’ Zijn blauwe ogen zijn fel en warm.

‘Ja, en laten we het daar alsjeblieft nooit meer over hebben.’ Ik grijns. Ik vind hem nog steeds leuk. Hij heeft een impulsieve, dom-

me fout gemaakt. Het had erger kunnen zijn. Hij had met me mee naar huis kunnen gaan. Ik denk daar even over na. Oké, dat zou misschien geweldig zijn geweest op de korte termijn, maar stukken minder op de lange.

‘Oké, vrienden dus?’ vraagt hij.

‘Vrienden.’ We schudden elkaar niet de hand. Het is nog te vroeg voor lichamelijk contact. ‘Ik ben Louise.’

‘David. Leuk je te ontmoeten. Fatsoenlijk te ontmoeten.’ We delen nog een ongemakkelijk moment, en dan wrijft hij zijn handen tegen elkaar en werpt een blik op zijn bureau. ‘Het ziet ernaar uit dat je me bezig wilt houden. Ben jij toevallig een local?’

‘Ja. Nou ja, ik woon hier al meer dan tien jaar, telt dat ook?’

‘Denk je dat je me iets kunt vertellen over de buurt? Probleemwijken, kritieke plekken? Sociale verschillen, dat soort dingen? Ik wilde eigenlijk even een rondje gaan rijden, maar dat zal moeten wachten. Ik heb vanmiddag eerst een afspraak met iemand van het ziekenhuis en daarna een vroeg diner met de andere compagnons.’

‘Ik kan je zeker een ruwe schets geven,’ antwoord ik. ‘Een lekenblik als het ware.’

‘Mooi. Daar ben ik naar op zoek. Ik zit eraan te denken om in het weekend wat welzijnswerk te gaan doen, dus het zou fijn zijn om het standpunt van een inwoner te horen over de mogelijke oorzaken van verslavingen die kenmerkend zijn voor deze buurt. Daar ben ik namelijk in gespecialiseerd.’

Ik ben een beetje van mijn stuk gebracht. Voor zover ik weet doen de andere artsen niet aan welzijnswerk. Dit is een dure privékliniek; onze cliënten hebben zo hun problemen, maar ze zijn doorgaans niet kansarm of achtergesteld, en de compagnons zijn allemaal experts binnen hun vakgebied. Er worden natuurlijk weleens mensen naar ze doorverwezen, maar ze trekken er niet zelf op uit om zich voor nop in te zetten voor de gemeenschap.

‘Nou, we zitten in Noord-Londen, wat over het algemeen een echt middenklassegebied is,’ zeg ik. ‘Maar ten zuiden van waar ik

woon is een woonwijk waar duidelijk wel wat dingen spelen. Hoge jeugdwerkloosheid. Drugs. Dat soort dingen.’

Hij reikt onder zijn bureau en haalt zijn aktetas tevoorschijn, die hij opent om er een buurtplattegrond uit te halen. ‘Wil jij even koffie inschenken terwijl ik ruimte maak? Dan kunnen we de locaties markeren die ik moet bekijken.’

We praten bijna een uur, terwijl ik de scholen en huisartsenpraktijken aanwijs, en de ruigste pubs, en de spoorwegtunnel waar in één jaar tijd drie steekpartijen zijn geweest en waar niemand zijn kinderen laat rondlopen omdat de junkies daar drugs dealen en spuiten. Ik sta versteld van hoeveel ik eigenlijk weet over mijn woonplaats en van hoeveel ik over mijn eigen leven deel terwijl ik alles met hem doorneem. Tegen de tijd dat hij op de klok kijkt en me een halt toeroept, weet hij niet alleen dat ik gescheiden ben, maar ook dat ik Adam heb en waar hij naar school gaat en dat mijn vriendin Sophie in een van de chique appartementencomplexen woont, om de hoek bij de beste middelbare school van de stad. Ik ben nog steeds aan het praten als hij op de klok kijkt en een beetje verstijft.

‘Sorry, ik moet het hierbij laten,’ zegt hij. ‘Maar het was fascinerend, dat wel.’ De plattegrond zelf is volgekrabbeld en hij heeft aantekeningen gemaakt op een velletje papier. Zijn handschrift is verschrikkelijk. Echt van die doktershanenpoten.

‘Nou, ik hoop dat je er iets aan hebt.’ Ik pak mijn mok en doe een stap opzij. Ik had helemaal niet in de gaten hoe dicht we bij elkaar stonden. De ongemakkelijkheid doet weer zijn intrede.

‘Geweldig. Dank je.’ Hij werpt weer een blik op de klok. ‘Ik moet alleen even mijn...’ Hij aarzelt. ‘Ik moet even naar huis bellen.’

‘Je mag het woord “vrouw” heus wel zeggen, hoor.’ Ik glimlach. ‘Ik zal echt niet spontaan in brand vliegen.’

‘Sorry.’ Hij voelt zich nog minder op zijn gemak dan ik. En zo hoort het ook. ‘En bedankt. Dat je me geen klootzak vindt. Of dat je dat in elk geval niet laat merken.’

‘Graag gedaan,’ zeg ik.

‘Vind je me een klootzak?’

Ik grijns. ‘Ik zit aan mijn bureau als je me nodig hebt.’

‘Die verdiende ik.’

Nou, denk ik bij mezelf als ik terugloop naar mijn bureau en wacht tot mijn gezicht afkoelt, dat had stukken erger kunnen gaan. En ik hoef dinsdag pas weer te werken. Alles zal dan weer normaal zijn, ons korte moment onder het tapijt des levens geveegd. Ik spreek met mezelf af om er helemaal niet meer aan te denken. Ik ga dit weekend eens decadent me-time spenderen. Lekker uitslapen. Heel veel pizza en ijs eten, en misschien alle seizoenen van een serie kijken op Netflix.

Volgende week is de laatste schoolweek voor de zomervakantie. Die lange vakantie, waarin ik mijn dagen voornamelijk zal slijten op vreselijke speelafspraken, mijn salaris net zo goed rechtstreeks aan de kinderopvang kan geven, en nieuwe manieren zal moeten verzinnen om Adam te entertainen – iets waar geen iPads of telefoons aan te pas komen om urenlang spelletjes op te spelen. En ondertussen zal ik me non-stop een slechte ouder voelen. Gelukkig is Adam een leuk kind. Hij maakt me elke dag aan het lachen en zelfs tijdens zijn driftbuien hou ik zoveel van hem dat mijn hart er pijn van doet.

Adam is de enige man in mijn leven, denk ik bij mezelf, terwijl ik een blik op Davids kantoordeur werp en me lijdzaam afvraag wat voor lieve woordjes hij daar tegen zijn vrouw zit te fluisteren, ik heb geen andere nodig.